

Maja Brajko-Livaković

HEEEJ... ZVONILO JE!!!

Hej, zvonilo je!!! Kraj nastave! Završetak školske godine!

Napokon! Kakvog li olakšanja! No kao i sve na ovom svijetu, kako kome.

To mi je potvrdila moja mlada prijateljica Sandra kad sam je priupitala za uspjeh. „Nije fer!“ rekla mi je sa suzama u očima.

„Kako to misliš?“ upitala sam je.

„Trebala mi je samo jedna ocjena više za prosjek.“

„Žao mi je.“

„Ima li uopće pravde?“ uzvignula je.

„Naravno da ima. U ovom slučaju, kao i u većini slučajeva, pravda ovisi o našim postupcima i našim snagama“, zagrlila sam je.

„Nisi u pravu“, rekla je moja frendica. Pokušala sam joj objasniti kako rezultat ovisi o ulogu.

Tvrdoglavo se opirala. Nabrajala mi je razloge nepravde koji rezultiraju lošim ocjenama: neshvaćanja nastavnika, bolesti, svađe u obitelji, prenatrpanost gradiva, slobodne aktivnosti, loši dani nastavnika, različiti kriteriji, pošteđeni učenici, djecu slavnih...

„Ima ih još“, rekla sam i htjela dodati: neorganiziranost, neodgovornost, lijenost, muljanje i ovisnosti prema modernoj tehnologiji. Ne, neću spominjati zaljubljenost jer sad ja ne bih bila fer da tu čaroliju stavim uz bok svega navedenog. Pogledala me suznih očiju, slegnula ramenima i sjela na stepenište ispred zgrade. Sjela sam pored nje. Šutjele smo. A onda, onda je dotrčala Ines u oblaku sreće. Osmijeh joj se premještao po licu, virio iz očiju, lepršao u hod. Kada nas je ugledala, zastala je.

„Oooo! Baš tebe čekamo. Treba nam malo vedrine? Daš nam?“ zamolila sam je.

„Meni ne treba“, smrknuto se javila Sandra i skočila: „Idem ja.“

„Meni treba“, zagrabila sam je za ruku i povukla. Opirala se, no opet je sjela. „Ima mjesta i za tebe“, rekla sam Ines. Veselo je sjela s moje lijeve strane. „Ne moram ni pitati za uspjeh.“

Čestitam ti. Što ćeš sada?“

„Napisat ću na vrata svoje sobe: na godišnjem sam ili na treningu ili vrijeme za pospremanje, razmislit ću“, nasmijala se.

„Imaš pravo, dobro zvuči“, odgovorila sam joj osjećajući njezinu energiju radosti i ponosa kako se prelijeva po meni. Tako je to sa srećom, izlijeva se na druge. Sandra je bila namrgođena. Nije dozvoljavala tuđoj sreći da je dotakne. Poprilično egoistično, pomislila sam.

„Možda će netko napisati: time aut ili ne ometaj, razmišljam... Na kraju krajeva, nitko nije savršen. No umijeće je shvatiti gdje smo pogriješili. I to je škola. Životna škola!“ Ispod oka sam pogledala Sandru i nastavila: „Doduše, postoji i treća, najlošija varijanta: ravnodušnost. Zapravo, o njoj mi je teško govoriti jer u nju uopće ne vjerujem.“

„Nisi u pravu! Imam prijatelja koji tvrdi da mu nije stalo što ide na popravni.“

„Ti mu vjeruješ?“

„Možda“, bilo je sve što je rekla.

„Ja mu ne vjerujem“, odlučno je rekla Ines. Još je malo sjedila s nama pa otišla, kako je rekla, pohvaliti se baki.

„Možda nije loše staviti natpis: razmišljam“, oglasila se Sandra.

„Ne, nije loše, čak jako dobro. Naši koraci ovise o nama samima. Nemoj da te drugi guraju, pogurni se sama. Imaš nevjerojatnu snagu, iskoristi je. Bit će slađe!“, rekla sam zamijetivši laganu iskru u Sandrinim očima. Još smo malo sjedile. Na rastanku me zagrlila.

Vjerujem kako u svakom od nas leži dio Sandre, Ines, onog „heroja“ koji tvrdi da mu nije stalo i

još ponekog „oklopnjaka“.

No sad je vrijeme za predah bez grižnje savjesti, opuštenija druženja, vragolije prijateljstva, pomaganja u kući i izvan kuće... Vrijeme za sanjarenja, skrivene poglede, ljubavi...

Zaroni u ljeto. Svrni pogled na noćno nebo. Zamisli kako si i ti jedna zvijezda, neponovljiva i jedinstvena, koja svojim sjajem donosi sreću. Zvijezda koja će zablistati u punoj veličini kada otkrije jednostavnost i ljepotu oko sebe.

Slušaj kako rastu biljke. Ispruži se na oranicu i zahvali za život koji nikne iz nje.

Slušaj kako mrmori more uz skute kopna.

Slušaj, gledaj i pamti. Pamti sa srcem, jer, imaš privilegiju. Živiš!

Hej, zvonilo je! Čeka te novi početak! 😊